

PF

'83

111 NA PRVNÍ STRANU 111

Jako jeden ze zástupců mužstva jsem se zúčastnil posledního kongresu v klubovně Neskenonu. O několik dní později jsem si přečetl poslední dvě čísla časopisu a řekl jsem si: za co všechno nemůžou rozhodčí?!!

Jak na kongresu, tak v časopise se mluví a píše o špatném výkonu pískajících. O tom, že rozhodčí nezvládl zápas, že se mu dění na hřišti vymklo z rukou / z píšťalky /. Na kongresu se ozývalo plno hlasů, že rozhodčí málo vylučují, ale já si myslím, že hlavní vina je v hráčích samotných.

Lakros jsem začal hrát asi před 11 lety a můžu vám říct, že to bylo něco úplně jiného, než teď. Chápu, že se hra neustále zdokonaluje, zrychluje, je tvrdší, ale proč z lakrosu vymizela ohleduplnost, ohled na spoluhráče i protihráče??? Když se tak na to člověk kouká, musí mu připadat, že to hrajou profesionálové, a ne kluci, kterým se tento sport líbí a dělají ho pro radost ze hry. Začínáme přebírat manýry fotbalu a hokeje a to se mi přestává líbit. Copak se hráči musí dohadovat, kdo šlápl dřív do brankoviště, kdo koho seknul víc lakroskou? Zdá se mi, že se začíná hrát víc o body do poháru, než z požitku ze hry.

Když přijdeme na Letnou, tak se pozdravíme, případně si podáme ruce, jsme tedy kamarády, ale když začne zápas, klidně jeden druhého úmyslně faulujeme, když už ho jinak zastavit neumíme a ke všemu si začneme nadávat. To je snad to nejhorší, co může v lakrosu být.

Možná si budete myslet, že jsem blázen, ale věřte, že bych hrozně rád zase na Letné slyšel a viděl i po neúmyslném faulu omluvu, pomoc ležícímu kamarádovi, a ne ledabylé pokrčení ramen, které se smíruje s faulem jako s normální věcí. Špalek

+++ROZLUČKOVÝ ZÁPAS+++

byl sehrán 22. 3. na Letné u příležitosti loučení s Vladou od Berseků. Jádro Berseků, doplněné Leošem /C/ a Jirkou /Mw/ v bráně, nastoupilo pod názvem PRASHAK TEAM proti ALL STARS, doplněným Mnoukem a Švíckem /Mw/. V hracím čase skončilo utkání nerozhodně 7:7 a podle dohody přišla řada na penaltový rozstřel, který proběhl ve znamení nervozity střelců: Švíck /AS/ brankáře nepřekvapil, vzápětí Šolím /PT/ přehodil Bena i bránu. Mnoukovi nevšly dudý, po něm Mauglímu vypadl míček dřív, než stačil vystřelit. Jirka se rozbíhá k trestnému střelení v betonech /zapůjčených Minnesotou/ a jako první překonává Bena střelou od země odraženou. Vrací se do branky a čeká na Romana, který napodobuje Šolima. Poté skóruje Leoš a otvírá se šance pro PRASHAK TEAM. Tamekva nabíhá z pravé strany a střela se mu nevydaří - přímo do cíhajícího Jirky. Vláda /PT/ pečeti penaltové vítězství třetím gólem, podařilo se mu Bena podstřelit a nastupuje Láďa, který už nemůže nic zachránit. Na jeho zadovku reaguje Jirka pozdě a je to gól, tečka za zápasem.

Utkání Prashak team s All Stars by mohlo být výzvou k napodobení.
Tradiční rozloučení s kamarády, odcházejícími na vojnu, určitě stojí
za to. Bude-li zájem, obraťte se na výkonný výbor.

+++DALŠÍ ZPRÁVY V.V.+++

Změny kapitánů a zástupců : Mawaden - C Mnouk /zatím neofic./
Minnesota - C Boby, A Saša

Turnaj na Brdech
proběhne pravděpodobně 11. - 12. 6.

+++ZPRÁVY REDAKCE+++

Děkujeme týmu Bílého Orla za pozdrav ze zimního soustředění.
Po vzoru našich fotbalových reprezentantů zvolili hráči vyso-
ké n.m. výšky, přejeme jim, aby podobné tendence prokazovala
také jejich forma.

V zápase Mawaden x Minnesota se s lakrosem loučil zakladatel
Minnesoty - Ottar. Věříme, že mu jeho zdravotní stav ještě někdy
dovolí vrátit se mezi své lakrosové kamarády.

Prospěchlo se, že opora Kohoutů Ben nahlásil přestup. Oblékne
prý dres v barvě zelené.

+++INZERCE+++

Hledáme v řadách lacrossových hráčů, či jejich kamarádů, jednoho
instalátora a jednoho zedníka k drobným úpravám bytu po babičce.

ZPRÁVIČKA

Vítáme další lakrosové dítě - Láďova Jakuba.

V.P. /nejde o Večerní Prahu, nýbrž o/ VYŘAZOVACÍ POHÁR

+++Předkolo: Orlicí Pardubice - Gorily z Brd 10:5

+++1/4finále:
Bersekové - Minnesota 13:3
Kohouti - Medvědi 0:8 /kontumačně/
TOIS - Mawaden 6:7 /v prodloužení/
Orlicí Pa- Custodes 3:14

Losování semifinále proběhlo 31.3. na Letné a los určil tyto dvojice:
Medvědi - Custodes a Mawaden - Bersekové. Utkání musí být odehráno
do 31.5. FINÁLE bude 4.6. na Letné.

IROKÉZSKÝ POHÁR /konečný stav podzimní části po 2 dohrávkách/

1. Medvědi	12	11	1	0	138: 54	23
2. Mawaden	12	10	0	2	121:65	20
3. Orlicí	12	8	0	4	113: 73	16
4. Steam's	12	7	2	3	103: 76	16
5. TCIS	12	7	1	4	84: 64	15
6. Custodes	12	6	3	3	76:58	15
7. Bílý Orel	12	5	1	6	85: 78	11
8. Kohouti	12	5	0	7	71: 85	10
9. Victoria	12	5	0	7	75: 93	10
10. Neskenon	12	3	3	6	76: 86	9
11. Albatros	32	3	0	9	69: 99	6
12. Šedý Vlk	12	2	1	9	57:116	5
13: Seskachees	12	0	0	12	27:153	0

dohrávky: Mawaden - Šedý Vlk 8:4
Custodes - Orlicí 4:7

Bílý Orel aneb Vpád kovu do romantiky.

/Náhodou a nezávisle na sobě došly dva příspěvky - od Zvonka a Roye. Jde tedy o montáž dvou textů a autorům se omlouváme za rozbití jejich sevřených koncepcí./

ROY: Náš oddíl poznal lacrosse v letech 1973 - 1974 díky rozvoji přátelských vztahů s oddíly Tuscarora a Meskenon. V roce 1974 jsme poprvé hráli, a to s "dvouručními pádly" ze smrkových větví, na jejichž výplet padlo téměř celé klubko provázku. Díky jmenovaným oddílům jsme byli nadšeni indiánskou hrou, ale ježdění na výpravy se smrkovými větvemi nebylo příliš pohodlné, nehledě na to, že dřevo stejně dlouho nevydrželo a výroba nové hole po každém druhém zápase brala mladším jedincům chuť do hry.

ZVONEK: Tábor oddílu Bílý Orel v roce 1973 jsme pojmenovali "Tábor dvou kmenů" podle téměř bezprostředního sousedství s kmenem Tuscarora, prožívajícím tehdy svou zlatou éru. Poměrně záhy jsme si zvykli na to, že skoro není hry nebo klání, v kterém by nás spřátelení indiani nepodrtili. Tak jsme se koukali alespoň přiučit od zkušenějších, co se dalo. Tenkrát poprvé jsme si všimli těch podivných podběráků ze dřeva, které co chvíli šmodrohal provázek někdo stranou ve stínu. To jsme ještě zdaleka netušili, že tyto impozantní nástroje

slouží také k něčemu jinému, než k tomu, aby byly nalebně zavěšeny ve stanu, či aby několik bojovníků, důstojně podběrákem gestikulujících, hovořilo o vážných věcech při náhodném zastavení.

První lakrosový zápas jsme viděli vlastně až při promítání úspěšného táborového filmu Tuscarory. Film tedy nebyl zdaleka úspěšný tím, že se v něm hrál lakros, ale především jednou scénou z úseku táborové hry, ve kterém každý klan dostal k obědu živou slepici a měl ukázat, co dovede. Angličan se tenkrát k tomuto poslání postavil tak, že drůbežímu nebožákovi jedinou ranou sekery oddělil hlavu od těla, což bylo ve filmu znázorněno velmi podrobně. No ale lakros se ve filmu hrál, a tak jsme i my začali tahat z lesa hromady dříví, ohýbat větve a proplétat je, jak se dalo.

Na následujícím "Táboře dešťů" se oddíl pomalu začal rozehrávat. V jednotlivých pauzách mezi padající vodou jsme běhali po rozbahněné louce a s plácačkami všech tvarů pomalu zjišťovali, že se míček dokonce dá v běhu sebrat se země. Zvláště talentovaným jedincům se dařilo i házet a chytat. Díky tomu, že vlastně pořád přšelo, nám ani nepřišlo, že skoro času čistě hry a doby, kterou jsme věnovali výrobě nových, neustále se lámajících pálek, hovořilo jasně v neprospěch hry. Poněkud horší už to bylo během roku, kdy jsme pochopitelně už neměli těsně za svým obydlím les plný pružných zakroucených větví, takže jsme tuto vzácnou surovinu museli dovážet ze všech výprav, k výrazné nelibosti civilního obyvatelstva, sdílejícího s námi dopravní prostředek.

ROY: Pak přišel Kulička na ten nápad /některými i řadu let zatracovaný/ vyrobit l a k r o s k u m e n š í a z d u r a l u.

ZVONEK: Jednoho dne přišel a nesl něco úplně sréšného, skoro neuvěřitelného. Duralová trubka, zahýbaná jako lakroska, v té době se směšně malým okem - 15 cm, to vše natřeno na zeleno. Nejdříve jsme to brali jako omluvitelný výstřelek mládí, ovšem Kulička se nedal odradit a následoval model č. 2, v podstatě dnešní typ se zdvojeným dráždem, natřený na černo, ortopedicky tvarovaná rukojeť z dentakrylu natřená na červeně, výplet byl proveden bílým vlhkou odolávajícím silonovým provázem. Navíc nám začal předvádět takové věci, jako třeba

/pozn. Při popisu Kuličkovy barevné lakrosky došlo k prohození barev. Správně - rukojeť černá a lakroska červená. /

judo kotoul, kterým proskočil soupeřovým obranným valem s tenisákem od lakrosky bakřka neoddělitelným.

RCY: Kulička je podle mého názoru osoba, která se přičinila, prostřednictvím oodilu Bílého Orla, největší měrou o to, že se lakros dostal do dnešní podoby. Sehrál roli Daniela Boona mezi dlouho ortodoxními českými Irokézy.

ZVONEK: Tak se začaly ohýbat trubky. Průměry oka byly oproti 30ti centimetrovým dřevěným podstatně menší - asi jako dneska. Šlo to samozřejmě i do extrémů, jako třeba Medvěďova pacička, zvaná též lžička, dlouhá asi 30 centimetrů s okem přesně na velikost tenisáku, ohnutá ze silného měděného drátu. Do tohoto vývojového typu se míč sice špatně chytal, zato byl-li už lapen, šlo o jistý bod, protože míček nesený v pálce zastrčené do kapsy, či pod tričko, se ukázal ne-sebratelným.

O lakrosové lize jsme se dozvěděli spíš náhodou od Neskenonu - tenkrát se ještě hrála na Zelených planích. Zajímavé setkání se soudobým lakrosem nás čekalo už v Praníku, kde se na place před nádražím prohánělo několik desítek lidí s nástroji, které se držely často obouřuč a vyžadovaly vybroušenou techniku, protože jejich 30-40 cm oko, aby se neprověsilo pod stanovený limit, muselo být tak napnuté, že nošení míčku bylo vlastně dost náročné balancování. Vyskytla se tam dokonce taková věc, vysoká asi metr dvacet, která vůbec postrádala rukojeť, ale to byl i na tehdejší poměry trochu extrém. Z dalších pozoruhodných typů si pamatuji na tenisovou raketu s volným výpletem, nebo takovou podlouhou záležitost, která měla místo výpletu jeansový pytlík / tenkrát stály kalhoty v tuzexu podstatně méně/. Finta byla v tom, že tento módní extrémista sice zřídkakdy míček chytil, zato ale neustále běhal po hřišti, tvářil se, že děsně útočí, leč ve skutečnosti měl sáček prázdný / což ovšem přes dovozní montérkovinu nebylo vidět/.

Na místo turnaje jsme dorazili jako jedni zeprvních. Dva maníci zrovna zapichovali tyče na brány, a tak jsme se jich šli zeptat, jestli jsme tu dobře a jestli si taky můžeme zahrát. /Nebyli jsme totiž oficiálně pozvaní./ Pro jistotu jsme vzali na ukázkou vzorek z naší výstroje. Podrobně si duralku prohlédli, oťukali, a pak řekli, že když už jsme tady, ať si to teda zkusíme, ale v turnaji starších. Takže překvapení začalo teprve odpoledne.

Nástup mužstev dříve narozených: Baštoun, který si na lakrosku přidělal kožené poutko, prochází kolem dlouhé řady nastoupených hráčů a jakoby mimochodem otáčí svou pálkou, podobně jako Ch plin hůlkou, aby nakonec ke značnému údivu přihlížejících klidně zastavil svůj nástroj a zcela uváženě z něj vyhodil tenisák. Nastupujeme.

Tehdejší technika hry se nám jevila asi tak, že rozhodčí vyhodí míček do vzduchu s výkřikem: Lakros! Od hran se rozbíhají útočníci s "pádlý" nad hlavou. Doběhnou k sobě a snaží se míček neohrabanými pohyby nabrat, takže z dálky to vypadá, že se rejpcou v zemi, aby našli něco, co pro všechny nevystačí. Pak se míče konečně někdo zapsní, přesune podběrák do mocného zapřažení a obrovským obloukem pošle míč přes půl hřiště, kde ho buď někdo znovu nabere, nebo je rozskok.

Nastupujeme proti továrně vyráběným bambuským olbřímím rozměrů. Soupeři běhají daleko rychleji, ale co jim to plátné. Rozhodčí je zmatený. Neví, zda pískat jako faul, když protihráč balancuje na rozměrné síti tenisák, když ku kolem proběhne někdo z našich a vmžiku mu míček vyškrábne, jako by ho sbíral se země. Mauglí útočí a ze strany přibíhá soupeřův obránce - faul, sekání, ovšem střet končí tak, že dřevěná lakroska se rozdělila ve dvě, zatímco Mauglí bez ztráty míče pokračuje dál. Někteří závistivci se nám snaží na pátky šlapat / většinou spíš omylem /. Jsou fascinováni, když zohýbanou duralku vracíme v zapětí tlakem o koleno do původního stavu. Bra se nezvykle přitvrzuje, soupeři chápou, že na nás platí jen hra tělem. Nezůstáváme dlužni. Rozhodčí je tak zřeten, že vylučuje našeho nejslušnějšího hráče - Roye. Šolim, který zrovna dostal kolenem do žaludku, leží na zemi a řve, že soudce je... / to slovo jsem za ta léta už zapomněl/. A ať prý ho někdo odnese, nebo to udělá sám. Naštěstí nemůže vstát.

Dohrávame v menším počtu, ale stále úspěšně skórujeme.

V kategorii dříve narozených jsme byli favoriti. Ze scutěže o nejhezčí lakrosku jsme s odporem vyřazeni, ale aluminiové semínko už bylo uchyceno. Kov už měl své příznivce a pochopitelně ihned i odpůrce. Tak začala období mezioddílových bojů o příznivce kovu, či dřeva, ale to už je zase jiná kapitola.

Za rok se objevuje extrém v podobě tvrdaáku z Tuscarory - vlastně Viktorky Žižkov, kteří přicházejí na ligu s hesly typu "Ať ŽIJÍ VÝPLETÝ OSTNATÝM DRÁTEM!". Na důkaz toho, že to myslí vážně, si přinášejí pátky v podobě ocelových svařovaných kyjů, ke kterým jsou nezbytností hokejové rukavice, ochraniče a přilby. Jim už ovšem není dáno si zahrát.

Ještě bych chtěl poznamenat, že toto líčení je do jisté míry přizpůsobeno našim tehdejšími prvotním pocitům, že tedy tehdejší lakros neměl jistě tak špatnou úroveň, jak by se z tohoto líčení mohlo zdát. Tenkrát se na Brdech sešli hráči, které především byla tato hra právě tak, jak ji hráli, sešli se tu jako kamarádi, kteří se po čase zas rádi vidí a hra vůbec i dění kolem ní mělo toho času trochu jinou atmosféru a přednosti, které dnes, při sportovně pojímané složité organizaci pochopitelně zachovat nelze. Ale stojí alespoň za to si vzpomenout...

ROY: Ano, Bílý Orel byl nositelem progresivních prvků, ať už to byl materiál, technika vedení hole, kombinací hra, hra tělem, zavedení brankáře/%%/, různých druhů výstroje atd., i když sám pak dokázal zavedených novinek nejméně využít. O tom bychom mohli hovořit např. s hochy nejstarší generace Kawadenu, které jsme v roce 1976 vlastně učili na Brdech lakros hrát. Po roce zaměnili běhání po hřišti za kombinací hru tak dokonale, že žák přiděloval učiteli "dvacítku" bez většího zadýchání.

Ale abych nebyl nekritický, musím přiznat, že v posledních 2 letech, kdy zaznamenáváme nejboušlivější rozvoj, je přínos Bílého Orla minimální. Vojsa zasáhla vedení oddílu nevidanou silou.. Díky za to, že náš tým neopustil lakrosovou ligu, patří nadlidskému úsilí timma a hlavně Šolimá, kteří i za cenu nákupu hráčů mimo oddíl udrželi mužstvo, hrající pod naší hlavičkou.

I přes nesporné Šolinovy zásluhy a vděk za odvedenou práci muselo dojít k oddělení skupiny hráčů / viz "Bersekové" / od oddílu Bílý Orel, neboť díky Šolinově nešťastně nervní povaze začalo v kulcárech i veřejně padat nedobré světlo na celý oddíl, výstupy několika jedinců byly brány za standardní v celém oddíle a ohrožovaly přátelské vztahy s ostatními oddíly. Závěrem bych chtěl konstatovat, že Bílý Orel je zastáncem lakrosu jakožto tvrdé a náročné hry pro zábavu, bez snahy uspět za každou cenu. S Berseky jsme provedli racionální rozvod a nejsme na nepřátelské noze.

autoři: ROY a ZVONEK

/%%/ Mnohým to dnes už bude připadat nepochopitelné, ale lakros se skutečně hrál ještě před několika lety na dvě malé branky umístěné v kruhu o poloměru 1 m a bez brankáře!!! pozn. red.

OOOTRÁVA?OOO

~~Předem~~ Zimního turnaje jsem se náhodou připlétl do debaty o děsivém stavu hřišť. Neváhal jsem a přihodil i pár svých moudrostí: V první řadě jde o to, že nestačí říct - něco by se mělo dělat. V praxi by to znamenalo sehnat travní semena, nářadí, lidi, povolení... Větší problém je ale v tom, že setí by se muselo provést na jaře a celou sezonu by se tam nesmělo hrát, ani nec chodit. Museli bychom tedy hřiště ochradit. Jenže - kde celý rok hrát? To je oš tu běží!!!

Teď už je stejně pozdě, ale počítám, že na podzimním kongresu by se měla tato otázka nějak řešit. Jinak se nám hřiště změní v hliněné mlaty, na kterých se za sucha špatně padá a za mokra špatně vstává.

/JJ/

-5-

/Podle některých příznaků by se dalo soudit, že své slovo do debaty o stavu hrací plochy na Letné hodlají říct i soudruzi z NV. Uvidíme.

-red- /

Bersekové - původ a vývoj.

Stalo se dobrým zvykem informovat na listech Zpravodaje lakrosové ocelové muže /i ocelově jemné ženy/ o historii ostatních oddílů. Zapalte si tedy klidně lulku, ušedněte v papučích do hlubokého křesla vedle praskajícího krbu a s hlavou oblíbeného chrta na klíně tiše klímejte nad naším sportovním nepravdělníkem. Takových článků jste přece už četli! Nejméně dva /počítal jsem to/.

Na podzim 82 se vrátil z vojny zpět do Bílého Orla Kulička a Balů. Všeobecně se předpokládalo, že Kulička bude opět dávat góly jako před odchodem na vojnu /tj. jako na drátku - což bhužel znám jenom z doslechu, slovo lakros pro mě tenkrát ještě nic neznamovalo/. Balů měl funkci spíše obranářskou. Hlavně se s ním však počítalo jako s jakýmsi trenérem, hehrajícím kapitánem, či tak nějak. Bohužel se pro velký nedostatek času na pláni neobjevoval. Hrál se tedy bez koncepce, stejně jako dřív. Současně ale rostl počet hráčů, což bylo zajímavé, vzhledem k tomu, že loni jsme hráli v 5-8 lidech / to se projevilo i na konečném 10. místě/. S možností střídání vzrostla úroveň hry. Po první polovině podzimu byl Bílý Orel čtvrtý. Na zápasy nás občas přišlo i 14 nebo 15 a ti přebyční se mohli jen dívat. Začalo se uvažovat o B-mužstvu. Situaci radikálně vyřešil Balů. Byl nespokojen už kontumací zápasu s Viktorou, která nabourávala dobré vztahy mezi oddíly. Hlavně kvůli němu byl, myslím, zápas sehrán. Bílý Orel sice 2 body obhájil, ale vztahy v oddíle už nebyly nejvřelejší. Korunu všemu nasadili Šolim s Vládou, kteří během zápasu s Kohouty dostali dohromady 11 nebo snad 13 minut. Balů definitivně ztratil trpělivost a na schůzi svolané po konci podzimní ligy navrhl, aby přebyční hráči vytvořili vlastní tým. Pro sebe si pak vyhradil právo určit, kdo bude hrát dále za Bílého Orla. Počítal zřejmě s odchodem šolima a Vládi do jiného mužstva a asi ho nepotěšilo, když Mirek /Mauglí/ prohlásil, že bude hrát se šolimem a posléze jsem se přidal ještě já s naší golmanem Pavlem. Wabun, který měsíc váhal a mu nejspíš taky zahrál na nervy. /Pozn. Nakonec se přece jen rozhodl pro B.O./ Rozešli jsme se v dobrém a i nynější vztahy jsou rázu přátelského.

Činnost nového oddílu začala v prosinci, kdy se na ustavující schůzi před obsazenou tělocvičnou v Šimáčkově ulici chvíli debatovalo. V první řadě se volil kapitán. Nějakým nedopatřením jsem zvítězil. Pak přišla řeč na název, který jsme si měli promyslet už dřív. Z návrhů Sršni, KLAN /Klub Lakrosové Amatérské Nováčky - žádná teroristická organizace/ a Bersekové, zvítězil, jak už bystřejší z vás asi poznali, ten poslední/shodou okolností můj, měl jsem zřejmě štastný den/. Pro ty méně vzdělané: BERSEKOVÉ byl zvláštní druh bojovníků ve starém Norsku. Byli neobyčejně silní /podporujeme/, snadno upadali do zběsilého stavu /to potlačujeme/, potom šli "pochodem berseků" - vyli jako psi, hryzali okraj štítu, vyvraceli stromy z kořenů a sraželi každého, kdo jim stál v cestě /zatím nevíme, co s tím/.

Na této schůzi jsme se také seznámili s novými spoluhráči, které přivedl Šolim. V současné době disponujeme/platilo pro měsíc únor/ mužstvem o síle 12 Berseků. Hned v lednu jsme pak zahájili trénink a jako kapitán se netajím s tím, že přes bodovou ztrátu, kterou máme, bychom rádi, aby nás na podzim uvítal prvoligový trávník. Pokřik zatím vlastně nemáme, improvizované Lakrosu na - AHOJ! nám asi napodruhé začalo připadat hloupé.

Ale zatím Lakrosu na - AHOJ!!!

/jj/

444NEZI 4 OČIMA444

mi Ben potvrdil, že minimální rozměr /šířka/ oka lakrosky je 13 cm, a že kongres neodhlasoval žádnou toleranci. Měli by to vědět hráči i rozhodčí, rozhodně však nepropagují tahanice o milimetry. Jenže když je jich víc, vlastně mín...? Závěrem doporučení: věřte rozhodčímu, že výška občanského průkazu je 12,8 cm. Pokud se nevejde do lakrosky, je tato podměrečná. Jirka